

1) Ἀνογή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνοήσιλα ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνοήσιλα του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) Ἀνοησία 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀνοησίλες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

Ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: Ἀνόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. Ἐφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμο-κεφαλιάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) Ἀφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! Ἀνόητη γυναῖκα. Ἀνόητο παιδί. Ἀνόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἀνόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. Ὁ ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπν. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ὁ ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

Ὁ ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλά (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλές ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοί του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὸς ἐπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. Ἀνόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποῦ τὰ πρὸς τοῦ βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἀνωιωστος.

ἀνόθευτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθευτός <νοθεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευτῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: Ἀνόθευτο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. Ἀνόθευτος καφὸς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλιστα

μὲ κάλλη ἀνόθευτα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνεγνοιασὰ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος.

Ἀμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰ του! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξενοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) Ἀμερίμνωσ Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. Ἐλίγα φάε κ' ἔλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίρα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξένοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.): Ἀπόηρε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλίπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιάζομαι. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». Ὁ δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνοιαστος ἄνθρωπος. Ἀγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζωνὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. Ἀνέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κονβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολὴ 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξένοιαστος. β) Ἀνύποπτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) Ὁ στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἄγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγáρι τό, άνοιγáριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) άνοιγáρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγáρ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνεγáριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγáρι Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγáριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρεν τ' άνοιγáρ κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Ἐπέλεκες τ' άνοιγáρ 'ς σὸ κλειδὶν άπάν' (ἐπέλεκες = ἀφηκες, κλειδὶν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀτὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγáριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. Ἀνοιγáριν καὶ κλειδὶν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.

